

INFORMAČNÍ

Z P R A V O D A J

Klub absolventů
Vojenské konzervatoře - VHŠ
Svazu vojáků v záloze- Praha

ČÍSLO 115

1/2016

Vážení členové KAVK, dámy a pánové,

Dovolte mi, abych vám všem, na začátku nového roku 2016 popřál hodně štěstí a zdraví a také mnoho příjemných chvil při čtení našeho Zpravodaje.

10. října se konala výroční schůze našeho klubu. Nejdůležitějším bodem byla volba nové rady klubu. Vlastně staronové. Jen jsme si do rady zvolili nové členy. Podrobnosti, o čem jsme jednali, se dozvíte na jiném místě tohoto zpravodaje. Příští výroční schůze v tomto roce se bude konat opět druhou sobotu v říjnu. Do té doby vyjdou ještě dva Zpravodaje a vše se včas dozvíte.

Předseda rady KAVK Miroslav Průžek st.

Zápis Výroční členské schůze KAVK-VHŠ dne 10.10.2015

Místo konání VS: DAP Praha

Počet přítomných členů klubu: 146

Program VS:

- 1) Zahájení
- 2) Výroční zpráva o činnosti klubu
- 3) Volba návrhové komise pro volbu nové Rady klubu
- 4) Zpráva ekonoma o hospodaření klubu za rok 2015
- 5) Vystoupení hostů
- 6) Diskuse
- 7) Vystoupení předsedy návrhové komise
- 8) Volba nové Rady klubu KAVK
- 9) Závěr

Zahájení Výroční schůze provedl místopředseda Vladislav Císař. Přivítal všechny přítomné členy klubu, informoval je o tom, že dnešní setkání se koná po třicáté sedmé a předal slovo předsedovi Miroslavu Průžkovi.

Předseda se přivítal s účastníky schůze. Přečetl třináct jmen kamarádů, kteří v tomto roce zesnuli a vyzval k uctění jejich památky minutou ticha.

Pak přečetl zprávu o činnosti klubu. Seznámil přítomné se stavem přípravy hlavního úkolu, tj.uspořádání trvalé expozice o VHŠ -VK, Vojenských hudbách v minulosti i v současné době. Vyslovil politování nad absolutním nezájmem oslovených funkcionářů AČR i Voj.historického ústavu pomoci s přípravou a realizací výstavy.

Dále oznámil členstvu, že v tomto roce končí Radě klubu čtyřleté funkční období a je třeba zvolit radu novou.

Jedním z úkolů je vydávání informačního bulletinu ZPRAVODAJ. Toto se v celku daří. Vyzval plénum, aby posílali příspěvky do Zpravodaje z jejich jistě

zajímavého a bohatého života, ať ve škole, či u Vojenských hudeb.

Předseda se rozloučil s přítomnými a pozval je na příští Výroční schůzi dne **8.10 2016**.

Volba návrhové komise: Do návrhové komise byli zvoleni pánové:
Vladimír Mikeš, Miloš Shrbený, Miloš Lovás, Karel Malý, Jan Katauer.

Zprávu o hospodaření přednesl ekonom klubu Ing.Jiří Jirsa. Její plné znění bude zveřejněno v novém čísle ZPRAVODAJE spolu s revizní zprávou.

Vzhledem k tomu, že funkcionáři, kteří byli pozváni jako hosté na jednání Výroční schůze se do jednoho omluvili, vystoupil j.h. Inspektor voj.hudeb pplk.Karel Mišák. Hovořil o činnosti Voj.hud.služby v uplynulém období.

Konstatoval silné omezování financí pro hudby, týká se to i nákupu hudebních nástrojů. Upozornil na tlaky funkcionářů armády zavést do činnosti hudeb podpůrné práce týkající se i jiné odbornosti. Vyzdvihl práci členů ÚH při výcviku hudebníků v zahraničí/Kosovo, Makedonie, Albánie/, kteří byli velmi kladně hodnoceni pořadajícími/Anglie/. Pozvánkou na oslavu maršála Radetzského v roce 2016 a informací + foto, že švýcarská hudba za velké podpory velení šv.armády nahrála hudbu na historické nástroje a provedla 6 koncertů v regionech, se pplk Mišák s přítomnými rozloučil.

Do diskuse se přihlásil předseda Průžek a požádal o návrhy lokalit, kde by bylo možno výstavu o VHŠ-VK realizovat. Jako druhý se do diskuse přihlásil Ján Lavřík s pozdravem od kolegů a kamarádů z Voj.hudby Bánská Bystrica. Ukázal i fotografie z letního setkání jejich příslušníků.

Vystoupil předseda Návrhové komise Vladimír Mikeš. Přednesl zprávu komise.Ta navrhuje ponechat starou Radu klubu a rozšiřuje návrh o dva nové členy- Václava Hlaváčka a Jana Katauera za zemřelé členy tohoto výboru.

Přítomní zvolili do Rady klubu KAVK navrhované členy. Nikdo nebyl proti, nikdo se nezdržel hlasování.

Závěrem předseda M.Průžek poděkoval členům klubu za projevenou důvěru při hlasování o Radě klubu, popřál všem příjemnou zábavu s kamarády a vyslovil přání se všemi setkat ve zdraví na příští Výroční schůzi v roce 2016.

Pavel Tion

*****

Jiří Vondrovic

V **PALIČKÁCH JE MŮJ UM ... A BUM !**

Praha, prosinec 1991

8 pokračování.

ČERNÉ ZLATO

Po krátkém čase jsem se zase přizpůsobil. Musel jsem se také poohlédnout po nějaké práci, neboť všechny úspory padly na clo za dovezené auto. Nejdříve se zdálo, že budu nezaměstnaný, jako muzikant jsem se totiž nikde nechytil. Pak mi jeden můj příbuzný nabídl práci v uhelných skladech. Řekl jsem si, že je všude chleba o dvou kůrkách a tak jsme se domluvili.

Jedno ráno jsem opravdu vstal a jel zkusit do Dejvic, co to dá. Švagr už mě čekal v šatně pro personál. No, tak se chop díla, to víš, paličky to nejsou. No, řeknu vám, že to nebyla procházka růžovým sadem. Čekalo mě naložení pětaticeti metráků briket. Švagr se občas chodil podívat, jestli na mně ta

lopata neleží. Nestalo se tak. Hrdě jsem stál, opřen o sajtnu nákladáku a přehlížel výsledek vykonaného díla. Ten den mně bylo jedno, kde jsem a co se děje. Fyzická únava je sice krásná, ale nesmí to trvat dlouho.

Abych se zmínil o naší posádce. Kromě švagra a mne to byl ještě harmonikář. Říkali jsme mu tak proto, že nosil pouzdro od harmoniky, které každý den při odchodu domů svědomitě plnil briketami. Byl to velice sympatický příslušník romského kmene. Jednou jsem s ním zažil příhodu, která jen tak tak neskončila tragicky.

Jedna paní si přála dopravit do třetího patra metrák briket. Naštěstí byl v domě výtah. Vlezl jsem do kabinky jako první, Harmonikář za mnou. Nevšiml jsem si, že se opřel putnou o zavřené vnější dveře a zmáčkl jsem knoflík do třetího patra. Výtah se rozjel. Harmonikář se začal kácet, protože putna drhla o zeď a strhávala ho k zemi. Duchapřítomně jsem výtah zastavil. Všude bylo rozsypané uhlí. Harmonikář mi děkoval za záchranu života. Povídal: „Ti žíkám, zachránil si ma a dětom otca.“ Uhlí jsme pak dovezli a paní byla ráda, že nemusí lítat do sklepa pro každý kbelík.

Jednou jsem neměl dobrý den. Začalo to už ráno. ten den jsem měl nakládat do puten. Po chvíli na mě jeden z kolegů křikl: „Tak ne, ty seš jak bubeník.“ Nevím, jestli znal moje původní povolání, ale zcela určitě se mu nelíbil způsob, jakým jsem brikety nakládal . „To musíš člověče skládat a ne to tam házet, to bychom nic nevydělali“. Došlo také ke střídání. Přišla na mne řada při nošení puten. Zatím mi ale nikdo neprozradil, jak se vlastně ta putna nosí. Nasadil jsem jí na okraj vozu, otočil jsem se a jako školák jsem si přehodil popruhy přes ramena. Pak jsem vyrazil vpřed. Ve sklepě paní s křídou v ruce si dělala čárky, aby měla přehled , kolik puten bylo složeno. Usmála se a já úsměv vděčně opakoval. Pak to přišlo. Předě mnou byla hromada briket. Jinak tma. Malý předklon a pak jsem se už nechal unášet osudem. Putna se převážila a já s jejím obsahem nad hlavou jsem se zaryl do hromady uhlí. Majitelka sklepa mi pomáhala, abych se vyprostil ze zajetí putny, která mě stále přidržovala hlavou dolů. Když jsem byl konečně vyproštěn, paní se na mne usmála a pravila: „Vy nejste uhlíř, pane!“ „Ne , nejsem“, odpověděl jsem celý rudý studem. Já jsem student, brigádník.“ „To jsem si hned myslila“, řekla paní. Víc jsem jí v životě neviděl.

Vyběhl jsem na chodník, vyskočil na auto a nakládal a nakládal. Ten den mě už nikdo do sklepa nedostal.

Tohle se stalo v listopadu a moje spolupráce s uhelnými sklady se pomalu chýlila ke konci. Ten den nám jaksi zbylo asi pět metráků briket. Švagr mi povídá „Hele, ty seš takovej šoumen a máš tolik známejch, tak někomu zavolej“. Momentálně jsem si nemohl na žádnou adresu vzpomenout. Ale náhodou šla kolem manželka mého bývalého kolegy z Boru u Tachova. Vyběhl jsem jí vstříc. „Ahoj Helenko!“ Chvíli se na mě vyděšeně dívala, než si srovnala v hlavě, kam mě má zařadit. Nedal jsem jí moc času. Vychrlil jsem na ní, jestli nechce pět metráků briket. Chvíli na mě zírala a pak souhlasila. Nebylo to daleko. Nejdřív mi bylo divné, že je sklep tak čistý, ale pak jsem si řekl, že to asi mají připraveno na uhlí. Složili jsme to, dostali zapláceno a vrátili se do depa.

Když jsem dorazil domů, zazvonil telefon. Volal mi Mirek, kterému ten sklep patřil. Nepřejte si slyšet, co všechno mi do toho telefonu řekl, ale jedno bylo jasné – měl ústřední topení. On potom chudák to uhlí ještě tři měsíce vozil na chatu. Nakonec byl rád, že se aspoň ohřál. Tak skončila moje spolupráce s uhelnými sklady. To už se pomalu blížil březen a s ním datum

dalšího odjezdu k cirkusu.

Začal se psát rok 1968.

DRUHÁ SEZONA.

Uteklo to jako voda. Zase jsem stál před rozhodnutím, jestli jet na dalších osm měsíců a nebo zůstat doma. Práci pro bubeníka jsem tu žádnou nesehnal, všude plno. Cirkusová práce sice byla stereotypní, ale vydělaly se valuty. To nebyla láska k cirkusu, to bylo kus sobectví. Člověk neměl žádné starosti – jen být zdravý a ostatní se dostaví samo. Pojedu, řekl jsem si a jel.

V čase, kdy jsem jezdil jako uhlíř, jsem si udělal řidičský průkaz, takže jsem mohl jet legálně i vlastním autem. Žena mi upekla na cestu kuře a pomazánku z vajec. Ještě buben a adié. Jaro před námi a s ním i téměř tři čtvrtě roku tvrdé práce, Začal popadávat sníh. Raději bych byl doma, říkal jsem si ještě, ale smlouva byla podepsaná, vízum v pasu.

Sraz byl v Krakovské ulici, kde kapelník bydlel. Odjezd kolem devatenácté hodiny. Ještě několik informací a kolona automobilů se dala na cestu. Začalo hustě sněžit. Šlápl jsem na plyn a i když malý Fiat nebyl zrovna závodní automobil, dal se živě vpřed. Předjel jsem Pigiho a zastavil jsem se až na Ejpovickém kopci.

Před vrcholem Ejpovičáku je takové šikovné místo na zastavení. Neviděl jsem za sebou žádná světla, a tak jsem se dal do svačinky. Odnoslo to kuře. Kostí jsem chtěl vyhodit oknem, ale nešlo to. Okno bylo přimrzlé. Musel jsem vystoupit, ale co jsem nezjistil. Vozovka byla jako zrcadlo. Hlavně opatrně, říkal jsem si. Když jsem se zbavil zbytků kuřete, chtěl jsem se trochu protáhnout. Zabouchl jsem dveře auta, ale to jsem neměl dělat. Auto se tím bouchnutím dalo do pohybu, sice pomalu, ale jistě. Trvalo to okamžik, ale představa, že by takhle klouzalo až pod kopec, byla hrozná. Zkusil jsem se ho rukama přetočit do protisměru. To se mi nakonec podařilo a auto zůstalo stát. To už zdálky bylo vidět příjíždějící vozidla. Opatrně jsem nastoupil a přidal se ke koloně. Šťastně jsme dojeli až na hranice. Přejezd přes čáru byl tehdy vždycky nervák, protože člověk nikdy nevěděl, jestli vyjede nebo ne. Po celním odbavení a razítka do pasu jsme pokračovali dál. S chutí jsem si zapálil cigaretu. Ta se mi nějak vzpříčila v plicích a já začal silně kašlat. Chtěl jsem si ulevit a vyplivnout zbytky plic z okénka auta. To zase nešlo otevřít. Zkusil jsem otevřít dveře, ale zapomněl jsem, že se otevírají do protisměru. Naštěstí jsem nejel rychle. Jen prst mi uvízl v kličce, a když se dveře prudce otevřely, vyhodilo mě to z auta. Po silnici jel nějaký zřízenec směrem ke státní hranici. Když uviděl auto, které jede samo a řidiče vedle, málem spadl z kola. Auto se naštěstí samo zastavilo o závěj. Ze závěje jsem se vyhrabal i já, rychle nasedl a ujížděl dál. Vyděšený zřízenec ještě chvíli kroutil hlavou a posléze se vydal na cestu do práce.

Cesta na zimoviště byla zdlouhavá. Osnabrück byl konečnou stanicí naší jeden a půldenní pouti. Dorazili jsme až v noci. Kapelník s Františkem měli své „Vajíčko“ – tak jsme říkali obytnému přívěsu Karosa, který opravdu vajíčko připomínal. Jedna maringotka byla přece jen obydlená. Měli jsme štěstí, byli to naši známí a tak nás nechali přenocovat. Druhý den ráno to začalo nanovo jako před rokem.

Tenkrát byla v Německu silná zima a cirkus přimrzl na kolejích. Rozmrazení by stálo moc peněz a tak jsme čekali tři dny na lepší počasí, až vyleze sluníčko.

Dnes už nevím, jak se to městečko jmenovalo, ale švanda tam byla velická hned na začátku. Kapela tam tehdy byla jenom jedna. Všechno klapalo až do

chvíle, kdy měli vystoupit poníci. Ti měli nacvičené hezké číslo. Když krotitel vykřikl „ein Lied, ein Schlafen,“ poníci měli na hudbu Hajej můj princí po jednom padat a předstírat spánek. Houslovou interpretaci této skladby měl za úkol náš kapelník. Ještě jsem neviděl tak vyděšeného člověka, jako byl tenkrát Pigi. Automaticky sáhl pod pult, na kterém měl vždy zavěšené housle, ale nebyly tam. Zapomněl je tam dát. To byl fofr. Prolétl kolem mých bubnů, až se činel zavlnil. Během chvilky byl zpět. Stihl to. Drezér vykřikl šlágwort a Pigi začal hrát. Poníci však nereagovali. Nepoznali tu melodii, i když se kapelník ze všech sil snažil hledat správné tóny. Nebylo divu, housle totiž zůstaly po celou zimu ve Vajičku, zvlhly a rozladily se.

Rozlícený Cortti (tak se drezér jmenoval), druhý syn pana ředitele, začal šlehat očima po kapele. Patrně chtěl vyjádřit nesouhlas a dal to rázně najevo. Bleskově se otočil a mistrovsky vyšvihl bičem kapelníkovi smyčec z ruky. Ten jen zíral, co se děje. Duchapřítomný trumpetista Mírek začal hrát očekávanou melodii. Vystoupení bylo zachráněno. Ještě dlouho po představení se ozývalo ladění houslí z kapelníkova obytného přívěsu.

Z Německa jsme přejížděli do Rakouska, kde jsme strávili zbytek sezony. Jel jsem opět se svým vozem a tak jsem byl na místě dřív, než celý cirkus. Krásná podívaná. Alpy, lanovky, sjezdovky, zkrátka Innsbruck. Pozdě odpoledne vlak dorazil na nákladové nádraží. Vyskočil jsem na vagon, kde byla maringotka s mým spolubydlicím. Prohodili jsme pár slov a já, hladový, si chtěl namazat chleba. Přistoupil jsem k palandě a když jsem měl nůž tak v úrovni prsou, rána. Nůž, přitisknutý vahou mého těla, minul hrudník opravdu jen o chlup. Všechny věci, které nebyly přibité, se řítily ke dveřím. Byla to spoušť. Při šíbování cirkusového vlaku stály vagony na koleji, ukončené betonovým valem, taky opatřeným nárazníky. Dál už cesta nevedla. Šíbování se mašinfirovi nějak nepovedlo. Rána to byla pořádná. Maringotky, které stály na vagoně po dvou, k sobě nárazem přilehly tak, že jsme nemohli vůbec ven. Malé okénko maringotky to také neumožňovalo. Museli jsme počkat až na pomoc nádražního personálu a policie, která se také dostavila. Moc se toho naštěstí nestalo, až na to, že jeden domptér měl v maringotce malého syna, který tím nárazem spadl z horní palandy. Bylo to ale cirkusové dítě a pád mu nijak vážně neublížil.

Kolega si umínil, že z téhle události něco vytríská – tedy z pojišťovny. Začal likvidovat nádobí, které ještě zůstalo celé. Bohužel nic nedostal.

Krátce po této příhodě jsme odjeli do Vídně. Prátr, kolotoče, houpačky, cukrová vata. cirkus tehdy stál nedaleko středu a my měli možnost všechny tyto atrakce navštěvovat. Vedle nás byl i plac, kde se odbývala milostná vystoupení místních prostitutek, Často se stávalo, že po představení, když už jsme šli spát, se jedna šikovně postavená maringotka rozhoupala, jak některá pracovnice uspokojovala svého klienta zvenku o ní opřená. To se pak zevnitř ozývalo: „nehýbajtě mi s tou ojou, lebo mi rozlejetě káfu!“

V den našeho stěhování do nového působiště jsme slyšeli po ránu strašné nadávání. Bylo slyšet hlavně paní kapelníkovou, která tu byla tou dobou na návštěvě. Vykoukli jsme ven a to vám řeknu, že to byla podívaná! Holky se rozloučily s kapelníkem tak, že mu po celém přívěsu rozvěsily upotřebené kondomy a spodní prádlo. Řešili jsme dilema, jestli na kapelníkovu ženu nezačaly žárlit. Možné je všechno.

Naši jubilanti

85 let	<i>Jiří Pokorný</i>	8.1.	<i>Jan Čapoun</i>	6.4.
	<i>Karel Tesar</i>	25.1.	<i>Josef Škába</i>	1.6.
	<i>Oldřich Kocourek</i>	19.3.		
80 let	<i>Petr Machovec</i>	5.1.	<i>Josef Kořínek</i>	5.3.
	<i>Josef Fíla</i>	7.1.	<i>Jiří Sláma</i>	23.3.
	<i>Viktor Šejna</i>	8.1.	<i>Jaroslav Spáčil</i>	23.3.
	<i>Karel Málek</i>	18.1.	<i>Jaroslav Zeman</i>	6.4.
	<i>Václav Vorlíček</i>	30.1.	<i>Lubomír Vlček</i>	15.4.
	<i>Josef Honys</i>	22.2.	<i>Jaroslav Tryzna</i>	27.4.
	<i>Jaroslav Kohout</i>	2.3.	<i>Miroslav Hejzman</i>	30.4.
75 let	<i>Milan Hanus</i>	31.1.	<i>Milan Kasan</i>	6.4.
	<i>Josef Šťastný</i>	1.2.	<i>Václav Blahovec</i>	6.6.
	<i>Jiří Spěvák</i>	7.2.	<i>Bohumil Hubený</i>	6.6.
	<i>Jiří Stěpánek</i>	3.3.	<i>Věclav Liška</i>	17.6.
	<i>Jiří Vondrovic</i>	25.3.	<i>Karel Maidl</i>	20.6.
70 let	<i>Karel Čech</i>	23.2.	<i>Václav Špechtner</i>	5.6.
	<i>Ing. Pavel Olík</i>	19.4.	<i>Jan Pelcl</i>	12.6.

BLAHOPŘEJEME!

*****

HLAVNÍ KNIHA za období 01.2015/11.2015

Firma: Klub absolventů VHŠ-VK

Zpracovatel: Ing. Jiří Jirsa

	příjem	výdaj	rozdíl	zůstatek
Účet 101 příspěvky	: 26 000.00	0		
Účet 102 úrok	: 58.11	0		
Účet 107 ostatní příjmy	: 240.00	0		
Celkem příjmy zahrnuté do ZD	: 26 298.11	0	26 298.11	
Účet 203 náklady zpravodaj	: 0	239.00		
Účet 204 pohřební výdaje	: 0	255.00		
Účet 206 cestovné, taxi, doprava	: 0	760.00		
Účet 207 poštovné, telefon	: 0	82.00		
Účet 208 provozní režie	: 0	69.00		
Účet 209 poplatky bance	: 0	5.09		
Účet 210 internet webhos. a doména:	0	514.00		
Účet 213 daň z úroků	: 0	5.88		
Účet 214 VČS občerstvení	: 0	7 214.00		
Celkem výdaje zahrnuté do ZD	0	9 143.97	-9 143.97	

Všechny položky celkem : 26 298.11 9 143.97 17 154.14

=====

- Počáteční stav pokladny 1 :	9 290.00 -
- Počáteční stav banky 1 FIO K :	118 152.67 -
- Počáteční stav banky 2 Fio B :	1 690.54 -

=====

Stav pokladny 1 :	16 140.00	8 619.00	7 521.00	16 811.00
Stav banky 1 FIO K :	10 058.11	10.97	10 047.14	128 199.81
Stav banky 2 Fio B :	100.00	514.00	-414.00	1 276.54
Průběžné položky :	0	0	0.00	

=====

Hospodářský výsledek : 26 298.11 9 143.97 17 154.14

V poslední době opustili naše řady :

Václav Foldyna*23.2.1935 +2.9.2015 VHŠ 1950-53 tenor housle

František Sládek *17.12.1932 +3.9.2015 VHŠ 1947-49 trubka Es-viola
dlouholetý hospodář Klubu absolventů

Václav Kruliš 30.10.1925 +19..9.2015 hudební skladatel a administrativní
pracovník ÚH ČSLA

Jindřich Zajíček*12.6.1944 +11.10.2015 VHŠ 1958-61 klarinet Es- hoboj

Josef Kočárek *2.8.1925 +27.10.2015 žák Jar.Ušáka hráč Smetanova divadla

Jan Kazda *3.1.1942 +21.11.2015 VHŠ 1956-59 klarinet -fagot

Ivan Dolejší *6.5.1948 +10.12.2015 VHŠ 1963-67 Klarinet akordeon bývalý
člen našeho klubu, dlouholetý hudební redaktor Radia Sever -Ústí n. Lab.

ČEST JEJICH PAMÁTKE !

Antonín Kühnel

Já a Japonsko.-

8 pokračování

Náš nový byt byl velký, třípokojový, pro dva skoro přepych. Nájemné nebylo zdaleka tak vysoké jako bylo v Ašiji za dvoupokojový byt. V Japonsku existují velké rozdíly v nájemném podle vzdálenosti od centra města, či od nádraží. Tentokrát jsme bydleli asi 10 minut od nádraží a centrum města bylo ve stanici Jagi, vzdálené 2 kilometry.

Druhý den jsem se šel nahlásit na radnici (šijakšo) a když jsem řekl, že jsme se přistěhovali z Ašije, začali se mne ptát, jak jsme přežili zemětřesení a zdali něco nepotřebujeme. Zavedli mne do jejich skladu, kde měli připravenou haldu obnošených obleků, dek, prostěradel, polštářů, vše na odvoz do Kóbe - sbírku místní charity pro postižené zemětřesením. Jelikož jsme nic z toho nepotřebovali, slušně jsem jim poděkoval za laskavost, ale vzal jsem si ze slušnosti dva páry ponožek, protože jsem viděl, že jim to udělá radost. Vzhledem k malé vzdálenosti našeho bytu od centra, jsme jezdili na nákupy na kolech. Alan si usmyslel, že chce japonský moped (lehká japonská motorka zvaná "gencki"), na kterou mají mladiství povolení od 16 let. Koupil jsem mu ho a on začal jezdit na tomto mopedu s kamarády ze školy. Jednou se mne dovolil pozvat tyto své kamarády k nám na sobotu a neděli s tím, že u

nás zůstanou přes noc. Netušil jsem jací ti jeho kamarádi jsou, tak jsem svolil. Přišli 3 a nejprve se normálně bavili o škole a děvčatech. Neviděl jsem v tom nic špatného a jelikož jsem se chtěl dívat na televizi, požádal jsem je, aby šli do jiného pokoje. V našem bytě byl sklápějící strop, jenž když se sklopil, otevřel se nahoře malý prostor, zřejmě zamýšlený jako úschovna nepotřebných věcí. Při sklopení tohoto stropu se vysunul žebřík po kterém se dalo vylézt nahoru. Vylezli si tedy všichni 4 po žebříčku nahoru a zavřeli se tam. Spoléhal jsem na Alana, že je rozumný a tak jsem jim nevěnoval příliš pozornosti. Věděl jsem, že se baví hrou v karty a když televize skončila, šel jsem si lehnout. Druhý den ráno jsem byl překvapen, když jsem viděl, jakým způsobem se ta „mládež“ bavila. Bylo tam zakouřeno, rozlity alkohol a všichni byli v podroušeném stavu. Když přišli, ani jsem nezpovozoroval, že si s sebou přinesli cigarety a alkohol. Nechal jsem je ještě do oběda vyspat a pak jsem jim nařídil, aby se vrátili domů, že o ně mají jejich rodiče obavy. Alanovi jsem pak náležitě vyčinił.

Na začátku druhého roku Alan složil zkoušky z řízení motorky a auta a požádal mne, abych mu koupil motorku, v čemž jsem mu vyhověl. Hned za pár dní na to se rozhodl jet na motorce do Ósaky, kde byli jeho kamarádi. Nechal jsem ho jet netuše jak to skončí. Já jsem mezi tím studoval doma a připravoval něco k večeři, když najednou mi volali z nemocnice na cestě do Ósaky, že Alan byl sražen vyjíždějícím automobilem a leží u nich v bezvědomí. Byl jsem samozřejmě šokován a okamžitě jsem se tam rozjel. V nemocnici ležel Alan na lůžku a vedle něj řidič toho automobilu, který se nesmírně omlouval, že neviděl Alana přijíždět, jelikož vjížděl na silnici z parkoviště, které bylo na nepřehledném místě, kde se silnice zatáčela. Alan postupně nabýval vědomí. Naštěstí měl při té nehodě na hlavě přilbu, která ho ochránila, jinak by to byl asi nepřežil. Motorka byla rozbitá a to natolik, že už se nedala spravit. Řidič toho automobilu uznal tuto nehodu jako svou vinu a nám bylo poukázáno odškodnění z jeho pojištění. Tomografická kontrola hlavy Alana ukázala díky bohu že je vše v pořádku. Vrak motorky jsme měli příležitost vidět až příští den, jelikož byl ponechán na straně silnice na místě nehody, které bylo dosti vzdáleno od nemocnice, kde byl Alan ošetřen.

V Mimi naši jsme bydleli jen 2 roky. Má smlouva s učitelským ústavem měla končit v březnu 1995, tedy 2 měsíce po zemětřesení, ale byla o dva roky prodloužena. Během těchto 2 let Alan ukončil studium na gymnaziu a měl starosti zdali se dostane na vysokou školu. Jelikož od mládí hrál na housle, tedy vsadil na to, že se dostane na hudební akademii. Na státní akademii hudby neměl šance, jelikož ta si vybírá jen ty nejlepší z nejlepších. Nezbylo mu tedy než se ucházet o přijetí na soukromou akademii hudby Senzoku Gakuen v Tokiu, kde měl šance. Vskutku se mu podařilo složit přijímací zkoušky na tuto akademii a já jsem stál před rozhodnutím zda se společně s ním přestěhovat do Tokia. Měl jsem dvě možnosti. Buď se přestěhovat do Tokia, nebo zaplatit Alanovi v Tokiu ubytování. V prvním případě by to znamenalo vypovědět můj kontrakt s učitelským ústavem v Gifu, který byl na rozdíl od Ósaky časově neomezený. Zároveň s tím bych musel vypovědět kontrakt s dechovým orchestrem v Owari Ičinomija, což by znamenalo ztrátu pravidelného příjmu, jenž jinak stačil na živobytí. Po zralé úvaze, když jsem zvážil finanční náklady obou variant, jsem se rozhodl pro přestěhování do Jokohamy nedaleko od Tokia. Rozhodl jsem se zrušit obě dvě pracovní smlouvy. Na učitelském ústavu v Gifu jsem kromě povinných lekcí dirigoval školní zájmovou dechovku, která si během mého působení v Gifu získala

renomé a účastnila se vždy celostátní soutěže amatérských dechových hudeb, kde se vždy velmi dobře umístila. Slíbil jsem tedy před odjezdem posluchačům, že k nim budu dojíždět z Jokohamy a povedu je nadále, když mi uhradí cestovné, na což oni rádi přistoupili. Kvůli tomuto dojíždění jsem se rozhodl najmout si příští byt blízko u nádraží „Šin Jokohama“, odkud je to blízko do Tokia a jízdné do Gifu o 800 jenů levnější. Najal jsem si tedy byt ve čtvrti Jokohamy Kikuna. Alan s tím souhlasil a požádal mne, abych mu koupil motorku na dojíždění z Kikuny do jeho školy. Stěhování z Mimi naši do Kikuny nás přišlo velmi draho. Museli jsme stěhovat kromě jiného ten akusticky izolovaný pokoj. Jeho rozebrání specialisty z Kawai, nebo Jamahy a jeho opětné složení na novém místě bylo velice nákladné. Stěhování pianina rovněž vyžaduje zvláštní stěhováky, běžné stěhovací podniky stěhování pian, či pianin odmítají. Měl jsem našetřeno 200 manů (2 miliony jenů) a ze ztráty zaměstnání jsem neměl obavy. Domníval jsem se, že nové zaměstnání při mé dlouholeté praxi a zkušenosti seženu bez větších problémů. Zakrátko jsem zjistil, jak jsem se mýlil.

Byt v Kikuně byl jednopokojový, vpravdě japonský. Nacházel se blízko u nádraží Šin jokohama, kde staví šinkansen z Tokia přes Gifu-Hašima do Ósaky a dále až do Hakaty. Měl jsem tedy možnost nadále dojíždět do Gifu. Moje spolupráce s učitelským ústavem v Gifu, i když ne na oficiální bázi, se protáhla o dalších 10 let. Tento dechový orchestr si spravovali sami posluchači a měl vysokou úroveň. Každoročně jsme se účastnili celojaponské soutěže amatérských dechovek, v níž jsme se vždy umístili na předním místě. Hned po nastěhování jsem se snažil nově navázat kontakty, které jsem během mého šestiletého pobytu v oblasti Kansai (oblast zahrnující Gifu, Ósaku i Ašiji) ztratil. Nicméně nebylo to snadné. Veškerá místa, s nimiž jsem před tím měl styky, již spolupracovala s jinými dirigenty, dokonce i Musashino Academia Musicae měla uzavřené smlouvy na 2 roky dopředu. Po Alanových studiích jsem měl v úmyslu ukončit pobyt v Japonsku a vrátit se domů do Čech. V Čechách se mezitím změnil politický systém a já opět získal státní příslušnost. Netušil jsem, že se můj pobyt v Japonsku protáhne o dalších 10 let.

V následujícím čase jsem oproti očekávání neměl žádný pevný příjem. Naše finanční situace se den ode dne zhoršovala. Žili jsme z úspor. Hned první rok jsem musel zaplatit Alanovi školné 140 manů (1 milion 400 tisíc jenů) za rok studia. Přemýšlel jsem usilovně, jak to udělat, aby Alan dostudoval. Dostal jsem na jeho konto povolení dalšího pobytu v Japonsku, jako jeho jediný rodič. Jeho matka Kejko totiž po 12 letech nového nešťastného manželství spáchala sebevraždu. Chtěl jsem i začít pracovat někde třeba výpomocně, ale jelikož jsem neměl japonské školy a neuměl dokonale psát japonsky, nepodařilo se mi takové výpomocné práce najít. Přivezl jsem si tedy z Prahy můj mistrovský kontrabas, na který jsem hrál až do svých 30 let a mistrovské housle, které jsem v Japonsku prodal a z tohoto výtěžku zaplatil Alanovi za druhý rok studia. Pan Nakamura, místní amatérský hráč na housle, mne představil dvěma amatérským orchestrům Toranoman Kókjógakudan a Cuzuki-ku Kókjógakudan, s nimiž jsem navázal spolupráci a měl několik koncertů. To mi přineslo něco peněz. To bohužel nestačilo, naše jmění se ztenčovalo, až v jednom okamžiku mi zbylo na kontě jen 50 tisíc jenů. Právě v ten okamžik jsem měl štěstí, když jsem se seznámil se svou nynější ženou Kinuko Okazaki. Je to velice milá a v mých očích krásná žena a já jsem se doufám již naposledy zamiloval. Po nedlouhé známosti jsem ji požádal o ruku. Nezní to sice příliš sympaticky, ale díky ní jsme překonali tuto finanční krizi.

Kinuko je lékařka specializovaná na japonskou akupunkturu. Bydlela v Ičikavě, což je město vzdálené od Kikuny přes hodinu jízdy vlakem. Má v Ičikavě svou kliniku a mnoho pacientů, kteří si ji pochvalují. Nejprve jsme se dohodli, že se přistěhuje ke mně do Kikuny a Alanovi najme místo toho byt u jeho školy. Po jejím přistěhování zpočátku vše statečně snášela, ale každodenní dojíždění do Ičikavy ji zmáhalo a často i nervově vysilovalo. Viděl jsem, že takhle to dál nejde a rozhodli jsme se přestěhovat do Ičikavy blízko její kliniky. Myslel jsem, že se takto situace vyřeší k naprosté spokojenosti. Netušil jsem, že tady budeme vystaveni nátlaku a násilí jejich dvou bratrů, s nimiž velice špatně vychází.

*****

A ještě něco ze vzpomínek vloni zemřelého Václava Foldyny na vojenské pohřby.

Jak jsem se už zmínil, byly to pohřby převážně dramatické, zejména proto, že šlo o mladíky, na které čekaly, kromě rodičů, sourozenců doma také nevěsty. Hráli jsme na poslední cestě vojáčkovi z Gemerské Panice. Byl jedináček a pocházel, na dané poměry, ze slušně situované rodiny. Po pohřbu jsme byli do jednoho pozvaní na „kar“. To slovo nevystihuje správně o co vlastně šlo. Spíš to byla svatba bez ženicha. Nevěsta v bílém, svatební rodiče zúčastnění jako na skutečné svatbě. Svědkové a svatební hosté, v podstatě byla přítomná celá vesnice. Bohatě prostřené stoly, vynikající, pozorná obsluha, jídlo a pití nejen co množství také co do pestrosti menu. No co mám říct. Nemělo to chybu. Najedli jsme se, napili a hodovali hodně dlouho. Pili jsme také specialitu otce nebohého - domácí slivovici starou jako nebožtík. Když se rodičům před 20 lety narodil syn, otec zakopal v pálenici vypálenou slivovici v dřevěných sudech s úmyslem vykopat ji, až se bude kluk ženit. Stalo se. Lihovina měla krásnou žluťoučkou barvu a ta chuť se nedala slovy vyjádřit. Něco tak dokonale chuťově vyváženého a dokonale zralého už v životě pít určitě nebudu. Můj kolega, Pepa, poznamenal, že by dokázal tohoto dokonalého moku vypít třeba i půllitr na ex. Slovo dalo slovo a stála před ním plná půllitrová pivní sklenice naplněná přesně po čárku oním zázračným pitím. Pepa ji bez mrknutí oka vypil. Byl to můj soused, mohu potvrdit, že domů došel bez zjevných známek opilsti. Ráno pak jsme odjízďeli do Liptovského Mikuláše hrát slavnostní vyřazení absolventů vojenské akademie. Jeli jsme tehdy už našim vlastním autobusem starou cestou přes Donovaly. Stoupání jaksepatří, zatáček víc než dost a Pepovi začalo být blivno. Žádal proto kapelníka, aby jsme zastavili. Odpověď strohá zněla, že jsme v časovém skluzu, že tedy zastavit nelze a že zastavíme krátce až na vrcholu stoupání, tedy až na Donovalech. Po chvíli přišel Pepa za šéfem znovu, že prý se počůrá, jen aby dosáhl chvilku k blití. Kapelník se rozčilil, že či se nevyjádřil dost jasně, že ve stoupání stát nebudeme. Řidič autobusu, vynikající člověk, ohleduplný kamarád, Ondro Danko, zastavit chtěl, ale kapelník neústupně trval na svém. Nepostřehl, že Pepa hraje všemi barvami, a že zelený jak piková dáma. Muselo mu být katastrofálně špatně, poněvadž nedokázal napínání žaludku ovládnout a pře veškerou snahu to z něho vylítlo přímo na kapelníkův zátylek. Pěkně mu ten vývratek stékal po zádech fungl nové uniformy. Kapelník zrudl, zbledl, pak znovu zrudl a zuřivosti vyhlásil, že milého Pepu nechá zavřít, až zčerná. Sesílal na něj hromy blesky, když se ozval Mišo, jinak kapitán s propůjčenou hodností staršiny z povolání a prohlásil západoslovenským nářečím .. ."nyšt mu

neurobýte, já sem sečko počúval a vyděl na vlastní oči. Scem povedat, že ket sa někomu sce stát, autobus mosí zastat, a to mosí aj vtedy, ket je to linkový autobus ČSAD. Nemošte mu nyšt urobit, já sem dobré počul, ket Vás dva rázy pýtal, aby sté zastali, lebo sa mu sce stát." Kapelník měl naštěstí ještě starou blůzu na ramínku v autobuse, takže se parády zúčastnil ve starém mundúru bez dalšího komentáře

Na Mísově výroku z této příhody jsme se smáli ještě léta léta učí i po jeho smrti i po kapelníkově odchodu do věčných lovišť.

Václav Foldyna. (in memoriam).

*****

Kontaktní adresy:

Předseda:

Miroslav Průžek Babákova 2153/8 148 00 Praha 4 Chodov

mobil:724146800, e mail: miroslav.pruzek@centrum.cz

web stránka Klubu absolventů:KAVK.cz

e mail: predseda@kavk.cz

Ekonom:

Ing.Jiří Jirsa Nad vodovodem 6, 100 00 Praha 10

mobil: 777666096, e mail:jjirsa@seznam.cz

Redakce Zpravodaje:

Milan Kasan U Parku 2588 413 01 Roudnice nad Labem

mobil: 603983408 e mail: kasanovi@seznam.cz

Naše webové stránky : www.kavk.cz

ÚČTY u Fio Banky

(číslo BÚ 2800198771/2010) – běžný (B)

(číslo FK 2800198772/2010) – FIO konto-spořicí (S)

*****

Plánovaná vystoupení ÚH AČR v roce 2016

-Koncerty v Městské knihovně v Praze: 14.1., 4.2., 3.3., 7.4.,

Začátek koncertů v Měst.knihovně vždy v 17.00.

Velký sál Městské knihovny v Praze 1, Mariánské náměstí(dř.prim.Vacka) č.1.

-Zahraniční služební cesta Brémy 29.1. – 31.1. „Musikschau Der Nationen“

<http://www.musikschau.de/>

-21. reprezentační ples AČR Pražský hrad 11.3. Big Band a Taneční orchestr ÚH AČR.

-Vystoupení ÚH AČR u příležitosti zahájení tématických výstav před budovou GŠ AČR Praha, Vítězné náměstí. 18.3., 13.5., 1.7.,

-Koncert ÚH AČR na festivalu Sukovy Sedlčany 31.3.

-Koncert ÚH AČR u příležitosti 71. výročí osvobození Ostravy 28.4.

-Slavnostní koncert ÚH AČR ke Dni vítězství - Rudolfinum 3.5.

-Vystoupení ÚH AČR v rámci Mezinárodní přehlídky exhibičních vystoupení jednotek Čestné stráže „DRILLFEST ARMY CZ 2016“ 23.6.

<http://www.prague.eu/cs/detail-akce/9247/drill-fest-army-cz?back=1>

-Koncerty ÚH AČR k Mezinárodnímu dni rodin 2016 12.5., 13.5., 15.5., 16.5., 17.5.

místa a časy koncertů budou upřesněny později. (Předpoklad je 12.5. – 13. 5. Morava, 15.5. Praha, 16.5. Liberec, 17.5. Stará Boleslav/Brandýs nad Labem)

-Přehlídka Big Bandů, koncert BB ÚH AČR Děčín 17.6.

-Koncert ÚH AČR ve Smetanově síni Obecního domu v rámci konference „WASBE 2016“ 11.7. v 19:00
<https://www.wasbeprague.com/schedule/>

*****

Festivaly 2016

- 13.2. 80. Pošumavský věneček – Praha
 13.2. Dechovkové abecedy Vladimíra Vaniše – Nýřany
19. - 20.2. Mezinárodní festival dechových hudeb Praha
 11.3. XIV. Valašské setkání dechových hudeb – Fryšták
 12.3. Poncarovy Zdice
 18. - 19.3. Ples muzikantů Hodonín
 19.3. Dechovkové abecedy Vladimíra Vaniše – Nýřany
 Koncert ke 114. výročí narození Jaromíra Vejvody – Zbraslav
 25.3. Dechovky 21. století – Žirovnice
 24.4. 3. Rydvalův Rožmitál – Rožmitál pod Třemšínem
 1.5. 9. ročník Dechovky na zámku – Chocẽ
 8.5. -Festival DH Dechovka v údolí-Mariánské údolí u Olomouce
 14.5. 6. ročník přehlídky DH Petrov – Plze
 14.5. 6. Májové křídlovky – Trstěnice u Litomyšle
 15.5. Festival dechových hudeb - Golčův Jeníkov
 22.5. XXVIII. Festival DO a pohybových skupin Rožmitál pod Třemšínem
 28.5. Dechovkové abecedy Vladimíra Vaniše - Nýřany
 28.5. 26.Festival Miroslava Kratochvíla - Moravské Budějovice
 28.5. VII.Setkání dechových hudeb Evropan Gustav Mahler- Kaliště u Humpolce
 28. - 29.5. Jízda králů – Vlčnov
 29.5. XII. Vtelenská dechparáda – zámek Stránov Jizerní Vtelno u Mladé Boleslavi
 3. - 5.6. Podluží v písni a tanci – Tvrdonice
 4.6. Festival DH – Kobylnice
 4.6. 12. ročník festivalu dechových hudeb - Polanského Přelouč
 4. - 5.6. 43. ročník Švihovské hudební léto – Švihov
 5.6. XIII. Kněževeská dechparáda – Kněževes u Rakovníka
 10.6. Dechovky 21. století - Žirovnice
 10. - 12.6. 53. Kmochův Kolín
 17.-19.6. MHF-Česká Kamenice,Děčín, Bad Schandau,Pirna
 19.6. Vackovo Vysoké Veselí
 19.6. 9.Tlumačovský dechovkový festival - Tlumačov u Domažlic
 19.6. Maňasovy Sehradice
 24. - 26.6. FEDO Štětí
 24.6. Festival Na plný dych - Moravské Lieskové (SK)
 25.6. Svátek dechovky - Blovice
 25.6. Festival Na plný dych -Moravské Lieskové (SK)
 25. - 26.6. 20. Hraj kapelo, hraj – Praha Křížíkova fontána
 26.6. Festival DH - Batelov

ZPRAVODAJ č.115 vydala rada klubu - leden 2016.